

som Krigsinvalider“ og „Fortegnelse over endnu levende, i Naade afskedigede Officerer og ligestillede af Hærens Linie“. Ikke Tale om Mandskabet, ikke om andet end Officererne i den Bog, og den kaldes for „Haandbog for Hæren“. Jeg vil henstille til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) at sætte sig i Spidsen for en Revision af denne Haandbog.

Men for at komme tilbage til selve Sagen vil jeg sige, at det kan ikke stærkt nok fremhæves, at Soldaterne i Odense først begik deres Forseelse, efter at en Officer havde begaaet grove Overgreb overfor dem under Øvelserne. Jeg skal senere nærmere omtale denne Side af Sagen. Jeg kunde kun ønske i Forvejen at fremhæve, at en af Aarsagerne til disse Overgreb er, at de Herrer Kompagnichefer ofte ikke passe, hvad de skulle. Det vilde dog være naturligt, om Kaptajnerne saa vidt muligt fulgte deres Kompagni. (N. P. Jensen: Det er fuldstændig rigtigt!) Men det hænder altfor ofte, at Mageligheden faar Overhaand hos de Herrer Kaptajner, og saa blive de hjemme og overlade Soldaterne til et Par unge Spradebasser af Løjtnanter, som saa herse og kommandere med dem ude paa Fælleden og ved Øvelserne paa en Maade, der er aldeles uforvarlig, medens derimod Kompagnichefen, hvis Opgave netop er at lede disse Øvelser, sidder hjemme paa sit Kontor eller i Kakkelovnskrogen. Det er givet, at naar saadan en ung Løjtnant faar Kommando over et Kompagni, gaar det løs over Stok og Sten ude i Marken, saaledes som Tilfældet har været ved denne Lejlighed.

Efter en Beretning, jeg har faaet af Soldaterne, skal jeg tillade mig kort at skildre, hvorledes disse saakaldte Militærøvelser uden Kompagnichef og under en ung Løjtnants Ledelse foregik ovre ved Odense. De paagældende Soldater vare til Felttjeneste under Premierløjtnant Bahners Ledelse, og de befandt sig ude omkring ved Landsbyen Sanderum, som ikke ligger langt fra Odense. Derfra gik Marchen videre over opblødte Pløjemark, Mosehuller o. s. v. tilbage til Kasernen. Paa denne March lod Premierløjtnant Bahner Soldaterne, der i Forvejen vare trætte af Øvelserne, formere Skyttekæde i det uendelige, han kommanderede „Holdt“ og „Løb“ og lod Mandskabet falde ned, saa Vand og Mudder stod dem op over Ørene. Det tog omtrent et Par Timer for de 2 Delinger paa den Maade at komme tilbage fra Sanderum til Eksercermarken ved Odense. De, der kende Forholdene

derovre, ville dog indrømme, at 2 Timer for at tilbagelægge den korte Strækning fra Sanderum til Infanterikasernen, er en meget lang Tid. (N. P. Jensen: Det er en halv Mil). Altsaa to Timer om en halv Mil, men det er for Resten ikke en Gang en halv Mil. Da Delingerne naaede en 4 Alen bred Grøft, som kaldes Hedeback, gjorde Premierløjtnant Bahner sig en lille Ekstraformøjelse, idet flere af Soldaterne, som i Forvejen vare dødtrette og ikke kunde springe helt over, kom til at staa i Pløret nede i Grøften, saa det sprøjtede omkring dem. En enkelt Mand gik paa Hovedet ned i Grøften og blev gennemblødt af Vand og Snavs, men Løjtnanten stod ved Bredden af Grøften, klappede i Hænderne og raabte begejstret: „Du skulde have haft meget mere, dit tykke Svin!“ Det var den Tiltale, han fik. Det lyder ikke kønt i Folketingssalen, men jeg mener, det er rigtigt at citere det, fordi det er betegnende for det Sprog, som føres ved saadanne Lejligheder. Den paagældende Soldat faar det Skudsmaal af Kammeraterne, at han hidtil er gaaet op i Tjenesten med stor Iver og Alvor og har anstrengt sig til det yderste for at følge med ved alle Øvelserne. Man forstaar, hvilket Indtryk en Behandling og Tiltale som denne maatte gøre paa den ellers saa skikkelige og pligtopfyldende Mand.

Da man saa kom til Eksercermarken, hvor der findes en lille Mose, omgivet af et Krat, blev den ene af Delingerne kommanderet udenom Mosen, medens den anden Deling fik Ordre til at trampe ud i Mosen i det skidne Vand, der naaede dem op over Knæene. En tilstedeværende, tjenstgørende Løjtnant, som hedder Hulegaard, spurgte 2 Gange, om man ikke skulde vente med at formere Linie, til man var kommen udenom Mosehullet, men Premierløjtnant Bahner brølede ophidsset: Nej, det er — og saa bandede han — en Befaling fra mig. Mandskabet skal gaa gennem Vandet. Imidlertid kom man ind til Kasernen, og saa kommanderede Premierløjtnanten Delingen tilbage, for at han kunde begynde forfra paa Stropeturen. Af en eller anden Grund blev denne Tilbagemarch opgivet, og man marcherede saa atter tilbage til Kasernen, og her raabte Premierløjtnant Bahner til en Stabssergent: Der maa ikke gives Orlov eller Nattegn til en eneste af Soldaterne i Dag, de ville ikke marchere ordentligt, de Sataner! Det var altsaa, hvad der hændte om Lørdagen. Om Søndagen stillede Mandskabet i vaade og snavsede Unifor-